

Arrest

nr. 248 827 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 september 2015 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 196 240 van 6 december 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing.

1.2. Op 26 juni 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 24 augustus 2020 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2019 werd ingediend door :

[…]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 08.12.2017 met weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten maar koos ervoor om een tweede asielaanvraag in te dienen op 06.03.2018. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 23.07.2018 met een beslissing niet-ontvankelijk door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten maar koos ervoor om op 24.01.2019 een derde asielaanvraag in te dienen. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 17.05.2019 met een beslissing niet-ontvankelijk door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en drie maanden voor de eerste, bijna vijf maanden voor de tweede en vier maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op zijn gezins-en privéleven dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Betrokkene wijst erop dat hij samenwoont met zijn broer en diens gezin, dat zij zeer hecht zijn en dat hij mee instaat voor zijn mindervalide nicht. Hij benadrukt ook dat hij hier sociale en professionele relaties ontwikkeld heeft. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad samenwoont met zijn broer, dhr. F. Z. (RR. ...) en diens gezin. Ter staving van hun hechte banden legt betrokkene een verklaring voor van zijn broer en schoonzus en een korte verklaring van zijn beide nichtjes. Hoewel betrokkene samenwoont met zijn broer worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. Dit wordt wel aangehaald in de verklaringen

maar gaat niet gepaard met enig begin van bewijs. Ook voor wat betreft het feit dat hij mee zou instaan voor de zorg voor zijn mindervalide nichtje wordt geen enkel objectief bewijs voorlegt. Enkel uit de verklaring van zijn nichtjes blijkt dat hij helpt met de rolstoel. Er worden echter geen medische stukken voorgelegd die betrekking hebben op zijn nicht. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn nichtje zorg nodig heeft en dat zijn aanwezigheid hierbij noodzakelijk zou zijn. Bovendien blijkt uit het rijksregister van betrokkenen dat hij pas sinds 05.04.2018 samenwoont met broer, hoewel hij al sinds 27.08.2015 in België zou verblijven. Verder blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij over een ruim familiaal netwerk beschikt in Libanon. Uit de beslissing van het CGVS dd. 15.05.2017 blijkt dat zijn ouders in een appartement buiten het vluchtelingenkamp verblijven, dat zijn vader arts van opleiding is en reeds 35 jaar in een lokaal ziekenhuis werkt en daar een directiefunctie heeft, dat ook zijn oom in datzelfde ziekenhuis een directiefunctie heeft, dat een andere oom zijn eigen grond bezit en tewerkgesteld is in het vluchtelingenkamp en dat hij daarnaast nog verschillende tantes heeft (CGVS dd. 15.05.2017). Verder blijkt uit dezelfde beslissing van het CGVS dat de situatie van zijn familie in Libanon behoorlijk is en dat hij dus beschikt over een degelijk familiaal netwerk waar hij bij een terugkeer op kan steunen (CGVS dd. 15.05.2017). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt. We merken op dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zouden zijn dat zij deel zouden uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM zouden vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Libanon uitgesloten is. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat zijn broer, dhr. F. Z. (RR ...) de Belgische nationaliteit heeft verworven en samen met zijn gezin in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkene verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29.10.2007 waaruit zou moeten blijken dat de dienst vreemdelingenzaken rekening dient te houden met de volledige verblijfsduur en integratie van betrokkene. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede

integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

*De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2015 in België zou verblijven, dat hij werkwilgig zou zijn, dat hij niet van plan zou zijn om steun te vragen bij de overheid, dat hij vrijwilligerswerk gedaan zou hebben, dat hij niet bij de pakken zou blijven zitten, dat hij tal van cursussen gevolgd zou hebben, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij heel zijn volwassen leven hier doorgebracht zou hebben, dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij lid zou zijn van de bibliotheek, dat hij zou willen werken, dat hij reeds gewerkt zou hebben als vrijwilliger, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij hier veel sociale en professionele contacten zou hebben, dat hij niet ten laste van de staat zou willen vallen maar zou willen bijdragen door te werken, dat hij een Belgisch rijbewijs heeft, dat hij zich zeer goed aangepast zou hebben aan onze maatschappij, dat hij een werkbelofte voorlegt evenals zijn bibliotheekkaart, zijn omnipass, zijn Belgisch rijbewijs, verschillende deelcertificaten Nederlands, één certificaat Nederlandse taalles, zijn attest van inburgering, een attest van vrijwilligerswerk en een beëindiging van een beroepsopleiding bij de VDAB) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert drie middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Eerst en vooral wordt gemotiveerd dat art. 8 van het EVRM betrekking heeft op het kerngezin. Banden van andere familieleden kunnen slechts gelijkgesteld worden indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Verzoeker kwam als minderjarige toe in België nadat hij vluchtte uit Libanon.

Na aankomst in België heeft verzoeker zich bij zijn broer en zijn gezin gevestigd en verblijft sindsdien bij hen. Hij maakt dan ook deel uit van het kerngezin van zijn broer.

Bovendien zijn er wel degelijk banden van afhankelijkheid. Zijn broer rekent op de steun van verzoeker bij de opvoeding en de zorg van zijn dochter, die gehandicapt is. Gelet op de tewerkstellingen van zijn broer en zijn echtgenote, staat hij ook in voor het halen en brengen van zijn nichtje, A.

Hiervoor werden ook de verklaringen gevoegd, waaruit dit duidelijk blijkt.

Bovendien werd via het verzoekschrift en de stukken duidelijk dat het nichtje gehandicapt is. Uit deze gegevens kon DVZ één en ander vaststellen en eventueel opzoeken. Indien men twijfelde aan de handicap, had DVZ dit kunnen opvragen bij verzoeker. Hij zou dit na eerste opvraging zeker hebben voorgelegd. Ondanks dat verzoeker weet dat nieuwe stukken niet mogelijk zijn bij een beroepsprocedure, legt verzoeker deze stukken met huidig verzoekschrift neer. Hij had reeds aangekondigd dat zij een handicap heeft.

Indien hij had geweten dat dit ter discussie stond (en DVZ dit niet kon terugvinden), had verzoeker deze documenten overgemaakt bij zijn oorspronkelijke aanvraag.

Bovendien is verzoeker ook financieel afhankelijk van derden, m.n. de broer van verzoeker, die over de Belgische nationaliteit beschikt, wat tevens het geval is voor het volledige gezin van zijn broer. Gelet op de moeilijke situatie van het gezin van zijn broer, wenst verzoeker hierin zijn steentje bij te dragen door de zorgen voor zijn nichtje mee op zich te nemen.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Libanon. Indien hij dient terug te keren, zal hij bovendien zijn broer en het gezin dienen achter te laten alsook zijn nichtje, die erg gesteld is op zijn aanwezigheid. Hij staat in voor het ophalen en brengen naar de school, als eventuele medische bezoeken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

" Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst diende te onderzoeken en dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoeker. Dat dit allerminst zorgvuldig is van verwerende partij.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Er is geen actueel onderzoek m.b.t. het land van herkomst in hoofd van verzoeker gevoerd!

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM (infra). Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, TVVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Libanon om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Hij is reeds als minderjarige gevlucht vanuit Libanon en heeft zich ondertussen bij zijn broer gevestigd. Hij bouwde zijn leven uit in België. Verzoeker verblijft ondertussen reeds meer dan 3 jaar in België en dit bij zijn broer en het gezin, waarvan hij deel uitmaakt.

Hij vluchtte vanuit Libanon en kan tot op heden niet terugkeren.

Hij heeft zich gedurende deze tijd geheel aangepast aan de Belgische waarden en normen. Hij wil zijn leven in België verderzetten en de zorg voor zijn nichtje verder opnemen.

Men stelt dat verzoeker kan terugkeren naar zijn familie die in Libanon verblijft, doch hij ondervond persoonlijk problemen, reden waarom hij vluchtte naar Europa. Ook volgens zijn Libanese advocate kan hij nog steeds niet terugkeren omwille van de problemen die hij er ondervond.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf en zijn integratie verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden in het dossier van verzoeker. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden: Lopende asielprocedure Schending van artikel 3 of 8 EVRM Administratieve onmogelijkheid Medische elementen Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden (Eigen markering)

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Hij kan toch niet terugkeren naar Libanon om aan te tonen dat hij in Libanon in een mensonwaardige situatie terecht komt.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissing schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit zullen zeggen de beslissing rechte kunnen dragen en verantwoorden). De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit. Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, werkbereidheid en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van zijn verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoeker.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?! Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoeker op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar hij recht op heeft, zodat hij kan werken en bijdragen aan de maatschappij, wat hij zelf ook alleen maar wenst.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en zijn verblijf op basis hiervan ook geregulariseerd diende te worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar Libanon, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Dat de situatie van verzoeker wel degelijk van die aard is dat minstens een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is. Hij verblijft in het gezin van zijn broer en staat mee in voor de zorg voor zijn gehandicapte nichtje.

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden is die een aanvraag in België mogelijk maken en tevens worden de buitengewone omstandigheden door verzoeker aangetoond, doch deze werden door verwerende partij niet in overweging genomen.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.

Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM - verbod op foltering en mensonterende behandelingen

Indien verzoeker terug dient te keren naar Libanon, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Men heeft geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker. Men stelt dat zijn ouders nog in Libanon verblijven en hij gemakkelijk kan terugkeren om zich bij hen te voegen, doch houdt men geen rekening met het feit dat verzoeker gevlucht is vanuit Libanon naar België. Hij kan dan ook onmogelijk terugkeren.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had moeten nemen.

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven - belang van het kind - schoolgaand kind

De terugkeer van verzoeker naar Libanon betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.⁵ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM⁶ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.⁷ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁸ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.⁹ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam jaren geleden naar België en bouwde hier een leven uit. Hij heeft verschillende Nederlandse lessen gevolgd en volgde in België een beroepsopleiding. Bovendien heeft hij vrijwilligerswerk gedaan tijdens zijn verblijf hier. Hiermee toont hij zijn bereidheid aan om zich te integreren en zet hij zich tevens in voor andere mensen.

Hij heeft ook het nodige gedaan om een tewerkstelling te vinden, doch doordat zijn verblijf ondertussen niet meer werd gedekt met een AI, heeft de werkgever een werkbelofte opgesteld. Hij kan dan ook meteen aan de slag van zodra zijn verblijf wordt geregulariseerd.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Bovendien heeft verzoeker ook familiebanden in België met zijn broer en diens gezin. Hij verblijft bij hen en staat ook in voor de zorg van zijn gehandicapt nichtje. Dit wordt ook bevestigd (de verklaringen van zijn broer).

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht!

Verzoeker zijn belangen zijn volledig in België te situeren en hij bouwde hier een privéleven op waarbij verzoeker zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Bovendien verblijft de broer van verzoeker in België en beschikt hij over de Belgische nationaliteit. Verzoeker is deels financieel afhankelijk aan hem.

Indien men van oordeel is dat verzoeker niet tot het kerngezin van zijn broer behoort, dient men vast te stellen dat er in hoofde van verzoeker en zijn broer (en diens gezin) een afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Dat de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoeker dan ook vraagt om de beslissing te willen vernietigen."

3.2. Waar verzoeker zich beroept op een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die

zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoeker betoogt dat hij zich heeft aangepast aan de Belgische waarden en normen en reeds drie jaar in België verblijft. In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling in zijn situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont hij geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van openthoud in het buitenland in te dienen.

Waar verzoeker herhaaldelijk aangeeft dat hij van oordeel is dat er *in casu* wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die hem verhinderen een verblijfsaanvraag in het herkomstland, dan wel de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen, wijst de Raad erop dat de aangevoerde kritiek te dezen aldus weliswaar blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een kennelijk onredelijke conclusie is gekomen (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.4. Wat de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker betoogt dat de situatie in zijn land van herkomst niet onderzocht werd door verweerder. Verzoeker vreest dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of zijn leven ernstig bedreigd zal zien als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker ondersteunt deze stellingen echter niet met enig begin van bewijs. In het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in zijn arrest met nummer 196 240 van 6 december 2017 dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont niet aan waarom deze elementen opnieuw beoordeeld zouden moeten worden. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker nooit eerder tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vindt in een dergelijk geval geen toetsing plaats aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het

kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoeker stelt dat zijn nichtje gehandicapt is en dat hij mee instaat voor haar zorg. In het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis, legde verzoeker, ter ondersteuning, verklaringen van zijn broer, schoonzus en beide nichtjes voor. De bestreden beslissing motiveert dat uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker zijn nichtje helpt met haar rolstoel. Verweerder concludeert echter dat verzoeker deze stellingen niet onderbouwt met objectieve bewijsstukken zoals een medisch attest. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn nichtje niet aannemelijk maakt. Verzoeker voert aan dat hij zeker meer informatie had voorgelegd in verband met de medische problematiek van zijn nichtje indien verweerder hierom gevraagd zou hebben. De Raad herinnert eraan dat het aan verzoeker is om alle elementen aan te brengen die zijn aanvraag kunnen rechtvaardigen zodat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volle kennis van zaken een beslissing te nemen. Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift een attest voegt van erkenning van handicap van de FOD Sociale Zekerheid van 21 april 2017, merkt de Raad op dat verzoeker dit element thans pas voor het eerst voorlegt. Hij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij zich voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken. Louter volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit dit attest niet kan worden afgeleid in welke mate verzoeker mee instaat voor de verzorging van zijn nichtje.

Waar verzoeker betoogt dat hij deels financieel afhankelijk is van zijn broer, ondersteunt verzoeker deze stelling niet met enig begin van bewijs. Het loutere feit dat verzoeker samenwoont met zijn broer en diens gezin vormt volgens verweerder geen voldoende graad van afhankelijkheid om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat de beslissing tot weigering van regularisatie een schending uitmaakt van het recht op privéleven, dient te worden opgemerkt dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM een privéleven, dat is uitgebouwd in illegaal of precair verblijf, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat hij een werkbelofte heeft en meteen aan de slag kan van zodra hij geregulariseerd is. Daarenboven betoogt verzoeker dat hij jaren geleden naar België kwam, verschillende Nederlandse lessen en een beroepsopleiding heeft gevolgd en vrijwilligerswerk heeft gedaan tijdens zijn verblijf. De Raad dient op te merken dat de normale binding die ontstaat met België enkel door een verblijf op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij sociale banden heeft opgebouwd die dermate intens zijn dat ze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT